

Prvi deo: Pregled

Središte proučavanja: Jovan 2,1–11; Jovan 5,1–9; Jovan 5,10–16.

Dok ovog tromesečja započinjemo naše proučavanje pouke pod nazivom *Glavne teme Jevanđelja po Jovanu*, imajmo na umu nekoliko biografskih činjenica koje Jovana izdvajaju od ostala tri pisca Jevanđelja. Jovan je bio najmlađi od trojice pisaca, živio je najduže, a svoj zapis napisao je kasnije od ostale trojice. Jovan se skromno i indirektno predstavlja kao „onaj učenik“ (Jovan 21,23). Bio je poznat među svojom braćom kao „učenik koga Isus ljubljšaše“ (Jovan 21,20). Ovo se može prevesti i kao „učenik koga je Isus nastavio da voli“, što je čak i jače od prošlog vremena „ljubljaše“.

Sada, kada smo se upoznali sa opštim kontekstom, bilo bi dobro i da razmotrimo značaj Jovanovog imena. Jovan doslovno znači „Gospod je milostiv“. Biti milostiv može takođe značiti i „biti pun ljubavi“. Jovan, apostol ljubavi, mnogo je pisao o ovoj vrlini i u svom Jevanđelju i u svojim poslanicama, nazivajući sebe učenikom „koga Isus ljubljšaše“ (Jovan 13,23). Da li ovaj i drugi slični stihovi iz Jovanovog jevanđelja sugerišu da je Isus bio pristrasan prema Jovanu, voleći ga više od ostalih učenika? Nikako! Božanska ljubav je obilna i dostupna svima. Ovde nije slučaj da je Isus najviše voleo Jovana, već je Jovanovo srce bilo otvorenije i prijemčivije za Isusa i Njegovu ljubav.

Jovan je isto tako želeo i da svi ostali širom otvore svoja srca Hristu i da veruju u Njega kao pravog Mesiju i Sina Božjeg. Upravo zato, odmah nakon svojih uvodnih komentara, Jovan počinje sa prvim čudom kada Isus u Kani pretvara vodu u vino. Da li ste ikada bili svedok autentičnog čuda (bez obzira na takozvana čuda koja se prikazuju u verskim medijima)? Zašto je Isusu bilo toliko važno da čini čuda? Da li je On isto tako voljan da učini moćna čuda i kroz službu svojih sledbenika danas? Ove sedmice potražićemo odgovore upravo na ova poslednja dva pitanja.

Drugi deo: Komentar

Jovan pokazuje da je Hristos, čineći mnoga znamenja i čuda, posedovao božansku silu. Ova čuda upućuju na put koji vodi ka jedinom pravom Putu u večni život. Pisac Jevanđelja ukazuje na svega nekoliko od ovih čuda – dovoljno da ubedi svoju publiku da prihvati uverenje o spasenju i živi u skladu sa njim. Čovek ne može a da se ne zapita kakvim je to neprojenim čudima Jovan svedočio, a da ih nije zabeležio. On svedoči o istini da „i mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima svojijem koja

nijesu pisana u knjizi ovoj. A ova se napisaše, da vjerujete da Isus jest Hristos sin Božij, i da vjerujući imate život u ime Njegovo“ (Jovan 20,30.31).

Dobro bi bilo da se zapitamo šta znači pojam „znak“? I koja je razlika između znaka i čuda? Reč „čudo“ potiče od latinskog *miraculum*, što bukvalno znači nešto što je „božanskog porekla“, takođe i „čuditi se“ ili „biti zadivljen“.

U Novom zavetu postoje dva grčka izraza koji se koriste za opisivanje onoga što nazivamo čudom. *Dunamis* je prvi izraz, koji se doslovno tumači kao „moć“, od čega dobijamo reči *dinamit*, *dinamika* i *dinamizam* – što se sve odnosi na nešto snažno, moćno. U suštini, *dunamis* je karakteristika čuda kao demonstracije Hristove božanske moći u ovom svetu. Zaista, Hristos poseduje tu moć da kada izgovori svoju Reč ona se ostvari u fizičkom smislu.

S druge strane, reč *semeion*, ili znak, odnosi se na Hristov autoritet. Ovaj izraz nam pomaže da razumemo čudesno Hristovo delovanje kao prikaz Njegovog božanskog autoriteta u svetu, posebno kada je u pitanju pokoravanje zlih sila. Doista, Hristos ima vlast da naredi demonima da napuste neko mesto, što bi oni potom zaista i učinili.

Zašto je Isus činio tako mnogo čuda? Pre svega, ona su učinjena da bi se ispunile određene ljudske potrebe, koje su uvek uključivale i duhovnu dimenziju praštanja i obnove. Drugo, za razliku od velikog broja takozvanih čuda tipičnih za današnje vreme, Isus nikada nije činio čuda da bi zadovoljio ljudsku radoznalost, već da bi pomogao onima kojima je pomoć bila potrebna. „Ni ovde [kada ga je sotona iskušavao], niti u bilo kom kasnijem trenutku u svom zemaljskom životu, On nije učinio čudo u svoju korist. Sva Njegova veličanstvena dela učinjena su za dobro drugih“ (Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, 119. str. originala).

Treće, Hristova čuda su služila da daju jasan dokaz o istinitosti Njegove božanske poruke i misije za izgubljeno čovečanstvo. Kada je Isus podigao udovičinog sina iz mrtvih, narod je objavio da „Bog pohodi narod svoj“ (Luka 7,16). To je bio jasan dokaz Njegovog istinskog mesijanstva. Četvrto, Njegova čuda su služila kao ispunjenje starozavetnih proročanstava, u skladu sa onim što su nadahnuti patrijarsi i proroci predskazali o Njemu.

Čudo u Kani (Jovan 2,1–11)

Zanimljivo je primetiti da je prvo Isusovo čudo (Jovan 2,1–11) izvršeno u kontekstu braka, institucije koju je On ustanovio u Edemskom vrtu. Šta mislite, zašto je Isusovo prvo čudo bilo povezano sa brakom? Brak utiče na sve aspekte našeg postojanja. Đavo zna koliko je brak od presudne važnosti, pa nastoji da unese disfunkcionalnost i zbrku

u naše domove, crkve, škole i društvo u celini. Brak, i način kako se na njega gleda u našem društvu, nije uvek zasnovan na biblijskim principima ili po Božjem planu. Danas, u proseku, brakovi u Sjedinjenim Državama traju oko šest godina.

Bez sumnje, kroz čudo u Kani, Isus je istakao presudnu važnost braka i blagoslovio ga svojim prisustvom. Podržavajući brak, Isus nas uči da On mora biti centar svakog venčanja kako bi se osigurao bračni uspeh, jer kada Hrista stavimo na prvo i najvažnije mesto u svom životu, On čini da se Njegova ljubav preliva prema našim supružnicima i svima ostalima. Dakle, ovo prvo čudo je veoma primenjivo na našu postmodernu kulturu i trebalo bi da svakoga podstakne da se vrati primeru Onoga koji je osmislio i blagoslovio bračnu zajednicu. Pozovimo zato našeg Stvoritelja i Otkupitelja da uredi i blagoslovi sve aspekte upoznavanja, udvaranja i samog braka, kako bi to rezultiralo najvećim blagoslovom za čovečanstvo i donelo slavu Njegovom imenu.

Isus je mogao da izabere da kao svoje prvo čudo izvede spektakularno vaskrsenje iz mrtvih pred velikom gomilom jevrejskih vođa i dostojanstvenika. Ali, umesto toga, On je izabrao jednostavno okupljanje u malom gradu i upoznao njegove skromne stanovnike upravo tamo gde su bili, u njihovim svakodnevnim aktivnostima.

Isus, naš najbolji primer, stupao je u interakciju sa drugima kako bi ih ohrabrio i bio na blagoslov, baš kao što se so meša sa svim vrstama hrane da bi je pretvorila u nešto ukusno. „Dopirao je do ljudskih srca, krećući se među njima kao Onaj koji im je želeo dobro... Sretao ih je na njihovim svakodnevnim poslovima i pokazivao zanimanje za njihove svetovne delatnosti“ (Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 151. original). Upravo zato „Ne treba da se odrekemo održavanja društvenih veza. Ne treba da se ogradimo od drugih. Da bismo dospeli do svih društvenih slojeva, moramo da ih nađemo tamo gde se nalaze“ (*Čežnja vekova*, str. 152. original).

Vidimo da je Hristov metod za dopiranje do ljudi – da ih ohrabri i blagoslovi – očigledan čak i u promeni vode u vino. Voda se može posmatrati kao nešto što predstavlja naše krštenje u Hristu, a čisti, neprevreli sok od grožđa Njegovu prolivenu krv za naše iskupljenje. Štaviše, Isus je zamenio fermentisano vino, koje je otupilo ljudska čula, svežim i okrepljujućim sokom od grožđa koji im je pomogao da se vrate razumnom razmišljanju.

Čudo u banji Vitezdi (Jovan 5,1-9)

Često fizička bolest podrazumeva kršenje duhovnih zakona. Naš ljudski mehanizam je integrisana i međusobno povezana kreacija. Šta god utiče na jednu dimenziju, utiče i na drugu. Ali moramo biti pažljivi da ne osuđujemo druge pripisujući sve fizičke

bolesti namernom kršenju Božjeg zakona jer su sva ljudska bića, u jednom trenutku ili nekom drugom, podlegla grehu. Bolno je i obeshrabrujuće za one koji pate od greha kada im se kaže da zaslužuju ono zbog čega pate. Poput Isusa, naš nežan i saosećajan stav treba da prevaziđe naš impuls da prvo sve ispravimo pre nego što pomognemo. Isus demonstrira ovaj princip na delu u priči o čudesnom izlečenju hromog čoveka pored bazena u Vitezdi.

Kako je ohrabrujuće i poučno to što se Isus ne upušta u kritičku analizu uzroka čovekovog stanja. Zar nije patio dugih 38 godina od ove onesposobljavajuće bolesti? Zato, zašto još pridodavati njegovoj krivici i patnji? Kao Hristovi sledbenici, moramo se usredsrediti na rešenja problema, a ne isključivo na sam problem. Činilo se da je ovaj čovek bio najjadniji i najbeznadežniji pod tremovima Vitezde, tako da ga je Isus izabrao kako bi pokazao da želi da upotrebi svoju božansku moć i pomogne onima koji su najbespomoćniji.

Zapazite da, u ovom konkretnom slučaju, Isus nije pitao čoveka da li veruje ili ne, već samo da li želi da bude zdrav. Tada je Isus zapovedio čoveku da ustane, ponese svoju prostirku i hoda. Čovek nije sumnjao, niti čekao da ozdravi; odmah je postupio po Isusovoj zapovesti. Isto tako i mi, bez obzira na naše naizgled beznadežne fizičke i duhovne izazove, treba da pogledamo na Isusa i živimo. Koliko god dugo i naporno tražili odgovor na drugim mestima, odgovor stoji odmah pored nas u vidu našeg voljenog Spasitelja.

Razmotrite i usadite u svoje srce Božji odgovor na sve vrste bolesti koje sakate dušu i telo: „Ne čekajte da osetite da ste ozdravili. Verujte Njegovoj reči i ona će se ispuniti... Bez obzira kakva može biti rđava navika i velika strast, koja je dugim popuštanjem vezala i dušu i telo, Hristos je u stanju i čezne da je oslobodi“ (Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 203. original).

Tvrda srca (Jovan 5,10–16)

Tvrda srca, ako se dugo neguju u takvom stanju, postaju još tvrđa. Srca fariseja su od početka bila okrenuta protiv Isusa, jednostavno zato što se On nije uklapao u njihov religiozni kalup i jer se nije pridržavao strogih i sitničavih pravila u primeni njihovih obreda i tradicija. Baveći se praznim ceremonijama, svesno su ignorisali ozbiljnija pitanja koja se tiču spasenja. Dok su stajali pred hodajućim čudom – nekadašnjim beznadežnim i bespomoćnim čovekom koji decenijama nije mogao da hoda i koga je Isus upravo iscelio kraj bazena u Vitezdi, religiozne vođe su bezosećajno previdele očigledan uzrok za slavljenje Boga. Umesto toga, oni su se brinuli za pravilno svetkovanje subote.

Ove vođe, koje su bile svedoci isceljenja, bili su potpuno opsednuti propisima o suboti. Zato su ga oštro ispitivali o tome zašto je nosio svoju prostirku u subotu, kao što mu je Isus rekao da učini. Bili su uznemireni što je čovek nosio svoju prostirku za ležanje, međutim, nisu bili zainteresovani za patnju ili dobrobit ovog čoveka koji se nije mogao pomeriti decenijama a koji se sada ponašao kao da je u svojim najboljim godinama. Ali Isus, Stvoritelj i Gospodar subote, namerno je učinio mnoga čuda u subotni dan kako bi sasvim jasno pokazao da je ovaj poseban dan trebalo da bude blagoslov za čovečanstvo, a ne teret ili prokletstvo za njega.

Treći deo: Primena u životu

Razmislite i odgovorite na sledeća pitanja:

1. Kako da napravimo ravnotežu da budemo u svetu, a da u isto vreme ne budemo deo njega?
2. Što se tiče naše rasprave o čudima, kako razumemo razliku i sličnost između *dunamisa* i *semeiona*? Koje primere nalazimo u svakom od Hristovih čuda? Da li se čudo isterivanja demona uklapa u kategoriju *semeiona*? Objasnite.
3. U čemu se sve krije opasnost da otvrdnemo svoja srca i zarobimo se u stanju u kojem ne težimo promeni svog mišljenja? Kako da se zaštitimo od ludosti da verujemo u svoje sebične ideje i ignorišemo duh zakona ljubavi, koji predstavlja širu sliku? Kako biste reagovali na izreke: „Biće po mome ili neće biti nikako“ ili „Pokušavam da mislim, ne zbunjujte me činjenicama“?